

og Værdi har Værditolden sin store Berettigelse. Der findes ikke i nogen Gruppe saa store Uligheder, som ved Galanterivarer, og det er derfor ogsaa den Tap, hvorom det hele drejer sig. I Forbindelse med dem staa en hel Mængde andre Ting baade paa Manufakturomraadet og paa andre Omraader. Paa Manufakturomraadet er der saaledes en stor Maaße Possementmagerarbejde. Alt, hvad der har med Moden at gøre, er jo overordentlig svingende i Pris, og en Værditold er derfor her meget paatrængende. Den er det ogsaa af en anden Grund, nemlig fordi disse Varer ikke ere kurante Artikler, hvor man i og for sig i Virkeligheden faar en større Værdi ved at betale en større Pris. Derved have disse Artikler et vist Slægtsskab med Galanterivarer. Ved andre Artikler kan man sige, at man ved Købet af dyre Varer maasse bruger sine Penge bedre, mere produktivt, og der er derfor ikke noget urimeligt i, at man saa yder et større Bidrag til Statskassen. Saa snart man imidlertid kommer over til noget, der er i Slægt med Galanterivarer, faar man ikke en større Værdi, fordi man køber dyrere Ting; man tilfredsstiller kun en Tilbøjelighed, en Lüksustrang. Naar man nøjes med det tarveligere, er det ikke, fordi man er ringere hjulpet dermed, men fordi man skal og maa spare, og i saa Fald er det naturligt, at ogsaa Staten yder sin Amerkendelse deraf ved at være rimelig i sine Fordringer. Derfor blive disse Varer den første Begyndelse, hvorfra det hele cirkler ud, og vi maa saa Tid efter anden udvide denne Kred. Men jeg maa endnu nævne et andet Argument, der fra Højres Side er anført mod Værditolden, end det rent praktisk vauffelige i Udførelsen. Højre er nemlig bleven begejstret for at hjælpe de smaa og argumenterer saaledes: Naar vi nu saa en Værditold, vil Optræningen hovedsagelig blive baseret paa Fakturaernes Fremlæggelse af de handlende, og efter dem vil Toldbeløbet blive opkrævet. Naar nu imidlertid en stor Handelsmatador rejser i Udlandet og køber store Partier og køber dem 50 pCt. under de ellers gængse Priser — han har jo en spækket Tegnebog iommen og kan betale kontant — fortølder han ved Hjemkomsten sine Varer efter den lave Pris, og han faar saaledes en dobbelt Profit — Staten hjælper ham, efter at først Kapitalen har hjulpet ham — det er altsaa en ren Kapitalistinteresse at faa en Værditold. Den lille fattige Importør, der ikke kan gøre de store Indtøb og maa tage paa Kredit, maa nemlig ved Varernes Hjemkomst fortolde dem for den større Pris og bliver

altsaa blokket yderligere. Dette er uretfærdigt, siger Højre, vi ville ikke være med til en saadan uretfærdig Told, der begunstiger de store Kapitalister, medens den begrænser Udgangen for de mindre næringsdrivende til at arbejde sig op! Men dette Forhold med Kapitalens Overmagt formaa vi imidlertid ikke at ændre, det vi kunne gøre, vil blive forholdsvis lidt. Jeg har dog en god Trøst til de smaa Importører, som kunne føle sig brøstholdne, og det er det, at bagefter tage vi en ordentlig Formue- og Indtægtsstat med en stigende Skala, og saa kunne vi ramme dem, der have de særlig gode Betingelser, dem med de store Kapitaler, der vokse Aar for Aar, saaledes at de derved komme til at yde deres Bidrag til Statskassen i anderledes fuldt Maal, end det kan ske ved de Smaating, her er Tale om. Jeg tror derfor ikke, at det Argument har noget paa sig.

Jeg skal saa vende mig til den fjerde og sidste Gruppe af Uoverensstemmelserne, nemlig den, der angaar Kompensations-spørgsmaalet. Det er, som jeg sagde, ret naturligt, naar man nu behandler Tariffen, at man saa til syvende og sidst gør Regneskiftet op og ser, hvorledes det hænger sammen med den Opgang og Nedgang, som følger af Forslagene. Vilde vi nu komme til noget forsvaret, saa er der noget, der kaldes Kompensation, og det Spørgsmaal har ogsaa rejst sig i Toldkommissionen. Højre har ikke behøvet at rejse det, da det ikke i sit Forslag er kommet til større Medsættelser; derimod har Mindretallet indrømmet, at naar det er kommet til en Medsættelse af med et rundt Tal 6 Millioner, saa er dette maasse mere, end det vil være i og for sig forsvaret at kræve rent ukompenseret. Jeg vil nu sige, at principielt set er jeg ingen Tilhænger af, at vi saaledes skulle afbalancere vore Skatter paa Forhaand til omtrent at dække vore Fornødenheder. Det synes mig, at den naturligste Fremgangsmaade for Staten var den, som følges i Kommunerne, at man har en Del i og for sig faste Skatter, som blive opkrævede, dernæst gør man sine Udgifter op, og saa har man en Supplementstat, som hvert Aar afrundes til den Størrelse, som behøves, for at Behøvet kan tilfredsstilles. Jeg skal straks sige, at den Supplementstat, jeg har tænkt mig, er en Formue- og Indtægtsstat. Naar man tillige havde fastsat Fremgangsmaaden for disse Skatters Optræning, kunde man hvert Finansaar gøre op, hvor mange Procent eller Promille der behøvedes til Udgifternes Dækning og derefter opkræve dem efter det Grundlag, man havde fastsat.